

terne i § 1 i nævnte Konvention, hvorefter de kontraherende Parter for at løse de i Konventionen omhandlede Lovkonflikter, forpligter sig til overfor hverandre at anvende de Bestemmelser, der indeholdes i Konventionen, er det nødvendigt, at søge Konventionen gennemført som Lov, og man har derfor ment det rigtigt at optage disse Regler som et særskilt Kapitel i Lovforslaget, i hvilken Henseende man er i Overensstemmelse med den Fremgangsmaade, der følges i de andre nordiske Lande. Man er paa dette Punkt ogsaa i Overensstemmelse med C. L., der i sin § 14 indeholder Regler om Forholdet til udenlandsk Lov.

I Henhold til Bestemmelserne i C. L. § 14 gælder for Øjeblikket følgende Regler: Bestemmelserne i V. L. §§ 84—86 kommer til Anvendelse paa Checks, saaledes at en Persons Evne til at indgaa Checkforpligtelser bedømmes efter hans eget Lands Lov. Da dansk Ret hylder Domicilprincippet, jfr. O. A. Borum, Personalstatuttet efter dansk og fremmed Ret, Side 557, bliver det Loven paa det Sted, hvor den paagældende er bosat, der bliver afgørende. Herfra gøres dog den Undtagelse, at forsaavidt en Mand efter sin Domicillov er uberettiget til at paatage sig Checkforpligtelser, men paatager sig saadanne her i Riget, bliver han dog ansvarlig, forsaavidt han efter her gældende Ret kunde indgaa Checkforpligtelser.

Med Hensyn til Gyldigheden af en Checkforpligtelses Form finder Afgørelsen Sted efter Loven paa det Sted, hvor Forpligtelsen er indgaaet, dog at Pengeanvisninger ogsaa bliver at anse som gyldige Checks, naar de er affattet i Overensstemmelse med de Regler, som paa Betalingsstedet gælder for Checks. Hvis i Udlandet indgaaede Checkforpligtelser opfylder den danske Checklovs Fordringer, bliver de Erklæringer, som senere her i Riget paategnes Checks, gyldige, uanset at de i Udlandet indgaaede Forpligtelser var mangelfulde efter den udenlandske Lov; ligeledes har Checkforpligtelser, som en Indlænding i Udlandet paatager sig overfor dansk, norsk eller svensk Mand, Gyldighed, saafremt de fyldestgør den danske Checklovs Forskrifter.

Med Hensyn til Fremgangsmaaden ved de Handlinger som paa et udenlandsk Sted skal foretages til Checkrettens Udøvelse eller Bevaring, er den paa det paagældende Sted gældende Ret afgørende.

De Regler, der nu foreslaaes indført i Henhold til Bestemmelserne i Konventionen

om Lovkonflikter, er, hvad der er naturligt, paa mange Punkter i Overensstemmelse med de Regler, der er foreslaaet i Forslag til Veksellov paa Basis af den vedtagne Konvention om Lovkonflikter indenfor Vekseltrettens Omraade, og ændrer derved paa forskellige Punkter hidtil gældende Ret. Det har dog ikke været muligt at tilvejebringe fuld Overensstemmelse med de i Forslag til Veksellov foreslaaede Bestemmelser, idet Checkens særlige Natur har nødvendiggjort visse Forandringer. Medens det saaledes, forsaavidt Talen er om Veksler, som Hovedregel maa siges at være Hensynet til Trassenten, der maa være det afgørende for hvilket Lands Lov, der skal komme til Anvendelse, maa for Checkens Vedkommende i mange Tilfælde Hensynet til Trassaten være det afgørende, saaledes at det som oftest bliver Betalingsstedets Lov, der maa anvendes. Checken forudsætter jo nemlig, at der skal være sluttet Checkoverenskomst med Trassaten, samt at Trassenten hos Trassaten har Midler til Raadighed, som han kan trække paa. Paa denne Maade bliver i Virkeligheden Trassaten, paa hvis trykte Blanketter Checken i Reglen udfærdiges, at anse som Hovedpersonen, ialt Fald naar Talen er om at træffe Afgørelse i Lovkonflikter. Resultatet af Forhandlingerne paa Konferencen i Genève er da blevet, at den vedtagne Konvention om Lovkonflikter indenfor Checkrettens Omraade paa en Del Punkter afviger fra den tidligere vedtagne Konvention om Lovkonflikter indenfor Vekseltrettens Omraade.

Idet man iøvrigt henviser til det af Dr. Fritz Weisz udgivne Værk, *Das internationale Scheckrecht*, samt til de i Rapporten under Numrene 138—158 indeholdte Udtalelser, jfr. Bilag B. Sp. 5083—90, skal man med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Lovforslagets XII. Kapitel bemærke følgende:

Til § 58.

Paragraffen indeholder Regler om Habiliteten (den aktive Kapacitet), d. v. s. om Personernes Evne til at forpligte sig ved Checks. Bestemmelsen svarer ganske til Forskrifterne i Forslaget til Veksellov § 79, jfr. Bemærkningerne til Forslaget Sp. 4341—42.

Til § 59.

§ 59 foreskriver, at Spørgsmaalet om, paa hvilke Personer eller Instituter en Check kan trækkes (den passive Kapacitet) afgøres efter Betalingsstedets Lov. Se desuden Bemærkningerne foran til §§ 3 og 4. I Paragraffens 2. Stk. foreskrives, at hvis Dokumentet efter Betalingsstedets Lov bliver